

„Bud' mojou skazou.“

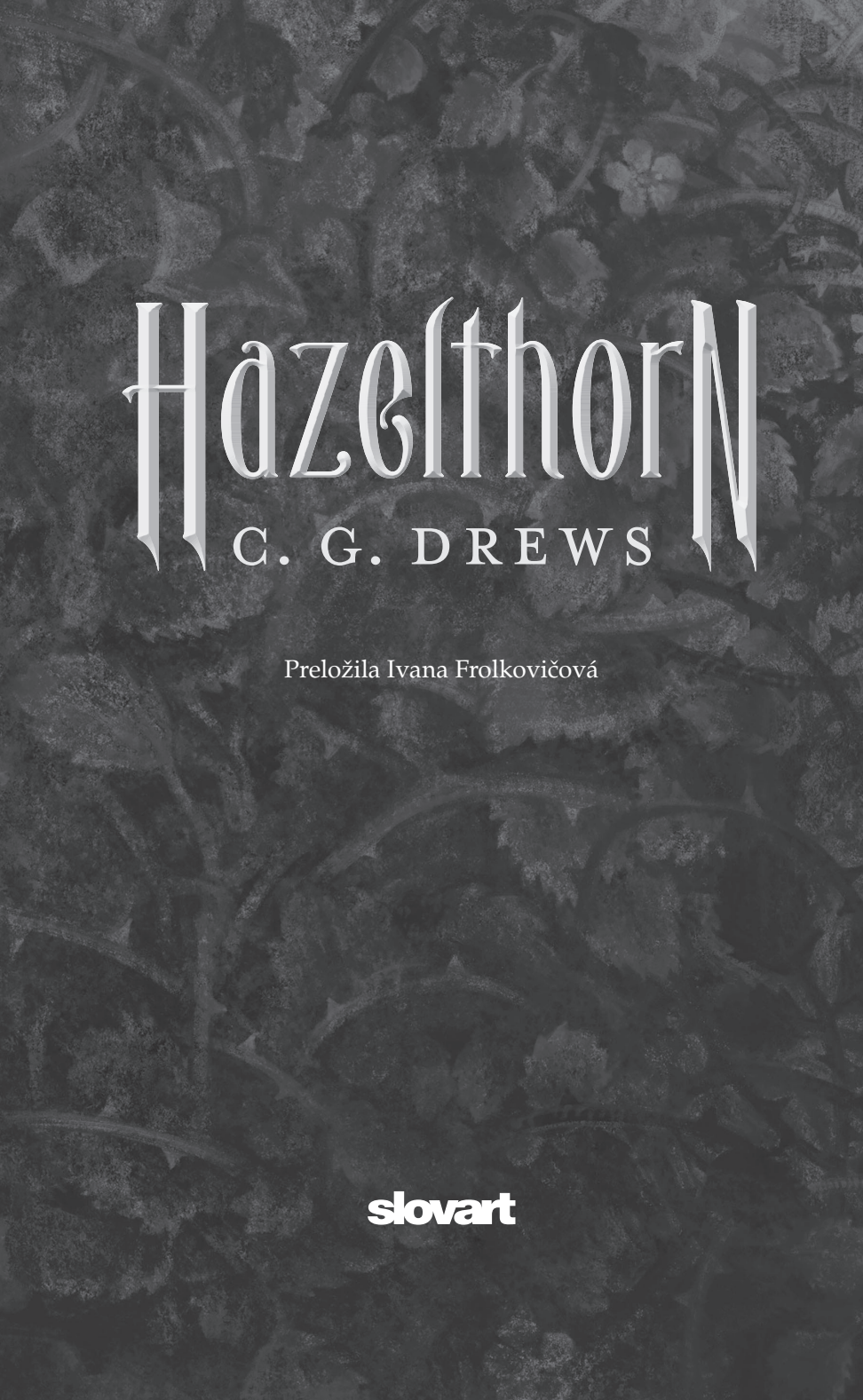

Hazelthorn

C. G. DREWS

Hazelthorn

Hazelthorn

C. G. DREWS

Preložila Ivana Frolkovičová

slovart

HAZELTHORN

Copyright © 2025 by CG Drews

Illustrations copyright © 2025 by Jana Heidersdorf

Published by arrangement with Feiweil & Friends,
an imprint of Macmillan Publishing Group, LLC.

All rights reserved.

Translation © Ivana Frolkovičová 2026

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2026

ISBN 978-80-556-7738-5

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat
ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými,
alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve
prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému
a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu *C. G. Drews: Hazelthorn*,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Feiweil and Friends Book,
An imprint of Macmillan Publishing Group, LLC, New York 2025,
preložila Ivana Frolkovičová.

Zodpovedná redaktorka Eva Terrero

Editorka Dana Brežňanová

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bojnická 10, 831 04 Bratislava, v roku 2026.

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

BN: 151193/01

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným
odporúčaním pre konečných predajcov.

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.sk

pobox@slovart.sk

PRE TÝCH, KTORÝCH PRESVEDČILI,
ŽE SÚ MONŠTRÁ.

aká je láska, ak nie pohlcujúca

POZNÁMKA AUTORSTVA

Toto je príbeh o chlapcovi, ktorý hľadá monštrum, a zároveň príbeh o oprávnenom hneve.

Ľuďom z marginalizovaných skupín často vytýkajú, že sa hnevajú, že sa poddávajú svojim emóciám, že robia prešľapy a chyby, ale aj my máme právo netrpieť mlčky a zúriť, keď nám je ukrivdené. Hazelthorn je príbeh o autistickom a kvír hneve aj o tom, čo sa stane, keď pohár trpezlivosti pretečie. Je to príbeh o hrôze zo straty autonómie. A je to tiež príbeh o hanbe, s ktorou sa vnútorne stotožníme, páde na samotné dno a následnej ťažkej ceste k seba prijatiu.

Dúfam, že si túto zmes mágie, lásky a hororu užijete, ale pristupujte k nej s vedomím, že príbeh obsahuje krvavé, násilné scény a temné témy ako týranie detí, zneužívanie liekov, diskrimináciu znevýhodnených, poruchy príjmu potravy a opisy telesného rozkladu.

JEDEN

Nie, aké je byť pochovaný zaživa, mať v ústach hlinu a vnímať ticho, ktoré ho obklopuje ako na mieru vykopaný hrob. Evander pod jazykom občas stále cíti chuť bohatšej zeminy, ktorá sa mu usádza medzi stoličky. Mal by z tej spomienky vyrásť, ale ona ho drží vo svojom područí, a nie nežne.

Občas si pripadá, akoby bol stále vonku, akoby z neho ostali len kosti, jemné pľúcne tkanivá prerástli korene a zo zvyškov hrudného koša sa valila hniloba. Nezachránili ho včas. Nevykopali ho. Možno z neho naozaj ostali iba biele kosti v záhrade a to, čo teraz straší vo veľkej pustej spálni v starodávnom, moľami prežratom sídle Hazelthorn, je jeho duch.

Ibaže duchom sa nespravia po bolestivom štipnutí na ruke krvavé podliatiny a Evander si dnes večer urobil už štvrtú. Boliestku na znamenie, že je nažive.

Zachmúrenú oblohu zastrel skorý súmrak a jeho nálada v šere prudko klesla. Občas naňho doľahne, aký je osamelý. Chodí za ním iba starý sluha, ktorý sa každý deň zjaví a zase zmizne, len čo mu prinesie dávku hustého mliečnobieleho lieku, po ktorom sa cíti malátne a apaticky. Padne na posteľ, hľadá na tapetový vzor, až kým sa satyrovia s prázdny

pohľadmi aj zakrvavené trne neprestanú točiť a osamelosť pominie.

Potom sa zobudí.

A začne sa to znova.

to isté to isté to isté

Už dávno prestal kričať.

Môže akurát tak dovoliť tichu, aby ho zahalilo ako plášť, oblizlo mu okraj ucha, donútilo ho počúvať všetky nenávidené zvuky, ktoré sa k nemu nesú cez pootvorené okno. Tiché šumenie stromov, trilkovanie nočných vtákov a cikád poletujúcich medzi mnohými záhradnými múrmi, živé ploty z vavrínových stromov šuštiace vo vlhkom vánku. Vôňa leta je ako neúprosný, nespútaný úder zelených stromov a kvetov, prekopanej zeminy, živice a života, života, života.

Mohol by okno pribuchnúť, ale záhrada by v tom prípade vyhrala. Sedemnášť rokov a bojí sa vonkajška? Trápne.

Ibaže keď sa pozrie na záhradu, myslí na krv.

Myslí na letiacu lopatu.

Myslí na hlinu dopadajúcu na jeho tvár.

Myslí na „nehodu“, ako to nazýva jeho poručník.

bol to útok a ty to vieš

Poloha, v ktorej sedí na lavici v arkierovom okne, v boji proti temným myšlienkam príliš nepomáha. Hrbí sa do tvaru písmena U s knihou len pár centimetrov od nosa, nohami sa opiera o zdobenú stenu, krk má vykrútený na zamatovom čalúnení. Lavica má viac než sto rokov a smaragdovozelený povrch nabral zahŕňajúci čierny odtieň, rovnako ako všetko v jeho zatuchnutej izbe.

Hazelthorn hnije.

A on hnije s ním.

Z druhého poschodia má pekný výhľad na rozsiahle záhrady – na staré kamenné múry, obrovské stromy a nespútané živé ploty, ktorých ostnaté výhonky sa zlomyseľne ovíjajú okolo všetkého naokolo. Slovo *zarastená* záhradu ani zďaleka nevystihuje. Je bezkonkurenčne, neskrotne, príšerne divoká. Dokonca aj dláždený chodník okolo domu napoly zmizol, medzi kameňmi sa zvija burina a po stenách sídla obrastných brečtanom sa driape trnie.

Evander občas sedí na lavici v okne a sleduje samotného pána Byrona Lennox-Halla, ktorý vypochoďuje von so záhradníckymi nožnicami, stále má na sebe pokrčené oblekové nohavice, vestu a naleštené šnurovacie poltopánky, ktoré onedlho poľfka pokosená tráva. Nezamestnáva záhradníkov ani iný personál – s výnimkou Carringtona – a radšej sa záhrade venuje nepravidelne, no brutálne efektívne: láme zelené krky, zastriháva popínavé artérie, krotí kroviny škaredým pohľadom. Je to odmeraný muž, tichý a príkry. Ale ak je vonku, vždy pozrie do Evanderovho okna a zamáva mu.

Je to gesto, aké by spravil otec.

Niežeby to Evander mal odkiaľ vedieť; na tváre svojich rodičov si nepamätá. Pán Lennox-Hall je jeho poručník, odkedy mal Evander desať rokov, no často odchádza na nekoľne dlhé služobné cesty. Po návrate ho navštívi, zahrá si s ním partiu šachu, krátko ho potľapká po pleci a sľúbi mu nové knihy. Možno sa takto odmerane správa aj k svojmu skutočnému vnukovi, ale Evander to nemá odkiaľ vedieť.

Na toho by nemal myslieť, ale aj tak s obľubou berie jeho prekliate meno do úst a prevaľuje ho v nich ako horký cukrík.

„Laurence Lennox-Hall,“ šepká záhrade. „Laurie.“ A, pretože sa mu nepáči, ako málo svoje hrdlo používa, dodá: „Nenávidím ho.“

Z tých slov sála mierny zápal, práve taký silný, aby si opálil spodnú časť jazyka a zamyslel sa, aké by bolo vyškriať to meno do okennej tabule zubami.

Nepamätá si, aké to bolo kedysi, keď boli deti, najlepších kamarátov presne ako ich rodičia, nepohli sa od seba ani na krok a medzi záhradnými múrmi sa ozýval ich smiech.

Lenže po stretnutí so smrťou na také veci zvyčajne zabudnete.

Od ťažkých dubových dverí jeho izby sa ozve nezamietiteľné hrkotanie. Kľúč v zámku. Evander si vzdychne, odovzdane spustí nohy po stene a postaví sa. Osem hodín večer, na minútu presne. Dostane lieky a potom zaspí pri pozieraní dokumentu na predpotopnom notebooku. Hazelthorn sotva dotiahol svoju zhnitú mŕtvolu do dvadsiateho prvého storočia a zaviesť internet by bolo evidentne cez čiaru. Ale Evander má nahrávky. Má knihy. Je tu v bezpečí.

Býva v čiastočne uzavretom severnom krídle. Má peknú útulnú izbu s obrovskou posteľou s baldachýnom a tmavými zamatovými závesmi, s tapetou so sumachmi, s morami a malými divokými satyrmami. Bez kozuba, hoci po ňom zatúži, vždy keď v zime začne prituňovať. Steny lemujú police s knihami, v rohu stojí písací stôl, týčia sa tu kopy skladačiek a logických hier a na koberci je od okna k dverám vychodená cestička.

Krv na ňom už takmer nevidieť. Takmer na ňu nemyslí. Čaká, že dnu vtrhne Carrington s liekom, ale dvere sa neotvoria.

Evander sa zamračí. Počul otočenie kľúča – však?

Opatrne, akoby to bolo zakázané, precupotá po miestnosti a pritisne sa k tvrdým dubovým dverám. Končeky prstov zľahka priloží k mosadznej kľučke.

Začne ju *pomaly* stláčať.

Kľučka sa s opotrebovaným zastonaním podvolí. Dvere sa rozletia.

Za nimi sa ako choré hrdlo tiahne atramentovočierna chodba. Po sluhovi ani stopy.

Niekoť odomkol a odišiel.

V Evanderovi sa ozve zmätok, zdvihne sa v ňom príval nervozity, od ktorého si pri nazeraní do chodby prstami klopká po stehne. Naposledy z izby odišiel, keď...

Nespomína si.

Dvere sú zamknuté cielene, kvôli jeho bezpečiu. Ako dieťa – náhle choré, osirelé a traumatizované – to nechápal, ale teraz potrebe ohraničeného okolia rozumie. Ak dostane záchvat, narazí na bezpečie v podobe postele, hranice v podobe stien, známosť vecí, ktoré stoja na svojom mieste. Nevie si predstaviť, že by odišiel.

V ústi chodby zaváha, na rukách mu od napätia naskakuje husia koža.

„Carrington?“ Vyjde to z neho piskľavo a jeho hlas sa v dlhej chodbe rozľahne ako detský nárek. Zakašle, aby hlas prehĺbil, skúsi to znova: „Ehm, Carrington?“

Hľadia naňho iba lačné ústa temnoty.

Vojde do chodby, takmer nedýcha, netuší, kde nabral odvahy. Bosé prsty zabára do ošúchaného koberca, rukou sa zľahka pridŕža steny, pretože v chodbe sa nesvieti. Tmavú tapetu lemujú obrazy v zlatých rámocho a všetky dvere sú zatvorené. Zo zvedavosti skúsi stlačiť pár kľučiek. Zamknuté. V severnom krídle býva iba on a ticho je také hutné, až k nemu zo zvyšku sídla nedoľahne jediná známka života.

Kľukaté králičie nory vedú k strmému, úzkemu schodisku, ktoré sa stáča k zvláštnemu odpočívadlu, kde si Evander čupne a cez zábradlie nazrie na spodné podlažie. Nohy mu pripadajú absurdne neohrabane, hrud' má plnú kolibričích krídel.

Po schodisku sa nesú slabé hlasy, tlmené a nerozpoznané.

V Hazelthorne sú ľudia.

Evander sa nedokáže nadýchnuť. Žalúdok má plný skazeného mlieka a zhnitých stoniek fialiek, rozum sa mu zastavuje z toho, aké je toto *nesprávne*. Okrem neho a Carringtona nesmie do sídla vstúpiť nikto iný – jedinou výnimkou je vnuk pána Lennox-Halla, ale aj ten môže prísť len cez prázdniny a iba keď je jeho starý otec doma. Čo nie je. Pán Lennox-Hall je stále na služobnej ceste.

Je to neporušiteľné pravidlo: Evander a Laurie nesmú už nikdy ostať bez dozoru.

Evander sa zrejme pomiatol, no preklzne dole schodmi, bosý na koberci nečujne. *Vráť sa do svojej izby*, zasyčí niečo v jeho vnútri, ale Evander si nemôže pomôcť.

Zažmurká, aby si zvykol na vrtošivé mihotanie svietnikov lemujúcich chodby, minie bohato zdobenú jedáleň

a zatuchnutú knižnicu ponorenú v tienistých tmavozelených odtieňoch. Hlasy a hudba mu do hrdla zaryli háčiky, ťahajú ho ako bábku.

„... stane, keď sa necháš vyhodiť.“

„Nevyhodili ma, Carrington.“

„... tvojmu starému otcovi sa to nebude páčiť.“

„Odkedy sa mu na mne niečo páči? Je to starý bastard, nenávidím ho. Nech hnije naveky.“

„To stačí...“

Zvedavosť je jed a Evander sa hnevá sám na seba za to, že jej nedokáže vzdorovať. Nezastane, až kým sa neocitne v širokom klenutom vstupe. Salón je extravagantný, plný čalúnených pohoviek, knižníc a črepníkov s rastlinami. Ťažké závesy a lampy so strapcami na tienidlách mu dodávajú šerý, stiesnený nádych.

A nachádza sa v ňom človek, ktorého by mal nenávidieť najviac na svete.

Evander vyvalí oči.

Chlapec sa rozvaluje na starodávnej pohovke s apatickou ležérnosťou rozmazaného dediča, nevšímavo a ľahostajne, akoby mu nikdy v živote nepovedali nie. Zlatistú záplavu na hlave má drzo rozstrapatenú, z bielej košeľe vykúka krivka aristokratického hrdla. Lenivú dokonalosť kazí iba ortéza na ľavom zápästí.

Keď ho Evander po toľkých rokoch zbadá takto zblízka, príde naňho závrat. Stiahne sa do tienistej chodby len okamih predtým, ako starý sluha s podnosom so špinavým riadom v rukách vyletí z miestnosti. Carrington nosí čierne obleky s bielymi piketovými vestami ako sluhovia z kníh

z dvadsiateho storočia. Odpor k Evanderovi neskrýva, ale aj tak sa oňho nekompromisne oddane stará. Je to jeho *práca*.

Ponáhľala sa do kuchyne a Evandera, ktorý sa tisne k stene, prehliadne.

Evander počká, kým sa jeho poskakujúce srdce upokojí, až potom sa vydá k ústiu salóna. Odíď. *Okamžite*. Ibaže on to nedokáže.

Musí znova vidieť Laurieho.

Prstami zovrie klenutý vstup, hánky mu zbeľujú.

Lauriemu trvá len sekundu, kým ho zbadá, a stuhne.

Evander sa z nejakého dôvodu vôbec nepripravil na to, ako Laurie vyrástol, zatiaľ čo on uviazol v minulosti. Musí vyzerieť hrozne: mastné tmavé vlasy sa mu krútia až pod bradu a už dávno ich treba skrátiť, špinavý sveter a tartanové pyžamové nohavice sa tisnú ku kostnatým bedrám, neohrabané, gumené končatiny pôsobia, akoby sa každú chvíľu mohli ohnúť nesprávnym smerom. Trasie sa, iba jemne, hoci nevie, či od strachu alebo hnevu.

Nemá sa hnevať. Nerobí mu to dobre.

Laurie sa posadí s výsmešne zdvihnutým kútikom úst. „Skoro som zabudol, že existuješ.“

Evanderovi zahoria líca. „Nemal by si tu byť.“ Počuť vlastný hlas ho mierne šokuje, ale zatne zuby a pokračuje: „Máš to zakázané.“

Laurie sa znova hodí na pohovku a zdvihne jedno obočie. „Mal by si si uvedomiť, že toto je *môj* dom. Ty si ten, kto tu drzo zapustil korene.“ Vytiahne telefón, akoby na celej tejto situácii nebolo nič zaujímavé, hoci vyzerá, že dýcha rýchlejšie, než by mal.

Akoby stretnutie možno šokovalo aj jeho.

Laurie naňho nemyslí, uvedomí si Evander. Cestuje, študuje na špičkových internátnych školách, za múrmi Hazelthornu robí čokoľvek, čo sa mu zachce, a Evanderovi a tomu, čo mu spravil, nevenuje jedinú myšlienku.

Zatiaľ čo Evander naňho musí myslieť každý deň.

Nemal by. Snaží sa ho vytesniť. Ale aj tak naňho stále myslí, až kým ho nepália pľúca a ústa mu nezaleje hrdzavá pachuť pohryzeného jazyka.

„Ak zistí, že si sa vrátil, kým tu nie je...“ Každým jeho slovom lomcuje nepredstaviteľne silný hnev.

„Vie o tom.“ Laurie znudene priviera oči. „Je v zimnej záhrade, babre sa v tých svojich sprostých rastlinách. Pred týždňom sa mi začali letné prázdniny a on je celý čas tu.“

Evander skrúti prsty do pästí, v ušiach mu jemne zvoní. Snaží sa spomenúť si, či sa k sebe takto správali aj predtým: Laurie ľahostajne a apaticky, Evander ako na ihlách.

„Môžeš si prisadnúť, ak chceš.“ Laurie mu tie slová hodí ako kosť psovi. „Vyzeráš bledý.“

Evander cíti, že lapá dych, že zatína čeluste tak, až mu idú puknúť. „Tak vyzerám stále.“

Lebo som stále chorý, chce sa mu zakričať. A môžeš za to ty.

Možno by si naozaj mal sadnúť, pretože všetko pôsobí ako vo sne a žalúdok odmieta prestať robiť kotrmelce. Nerozumie tomu. Nemôže uveriť, že by pán Lennox-Hall bol už niekoľko dní naspäť v Hazelthorne a neprišiel by Evan-dera navštíviť.

Na druhej strane, púta ho k jeho úbohému zverencovi niečo viac než výčitky svedomia?

„Nájdem tvojho starého otca a porozprávam sa s ním. Niekde sa musela stať chyba.“ Nezníe vľúdne, ale Laurie k nemu s náhlým záujmom obráti zrak.

„Nerob to,“ povie. „Nemá rád, keď ho rušia. Ostaň tu so mnou.“

Jeho pohľad má moc priklincovať Evandera k stene.

Nie.

To nemôže dopustiť.

Zrazu je späť v záhrade, uväznený medzi lístkami cez-
míny a trňmi ruží, cúvne o krok, o dva, potom sa otočí a ute-
čie do útrov sídla.

Jeho nenávisť k Lauriemu je nekontrolovateľná, divoká a trpká ako palina. Už by sa oňho nemal vôbec zaujímať. Nemal by ho vyzeráť cez okno. Ani túžiť po útržkoch jeho hlasu. Ani myslieť na jeho nevädzové oči či nádherný tvar jeho prekliatych úst.

Evander stále cíti krv, hlinu, zhnité lupene a smrť, ktorá ho takmer zaliala ako indigovomodrý atrament.

Pred siedmimi rokmi sa ho v záhrade, dole medzi ruža-
mi, Laurence Lennox-Hall pokúsil zabiť. Ale Evander je ním z nejakého dôvodu stále posadnutý.

DVA

Možno sa takto bude cítiť už naveky: ako ranená deva z rozprávky, ktorá tackavo uteká od vlka. Protiví sa mu to, protiví sa mu, že je pre iných iba takýto.

Krehký. Neduživý. *Okamih pred zrútením.*

Pol minúty slepo beží po prepojených miestnostiach plných drahého nábytku, mramorových sôch a extravagantne hrubých kobercov, kým si uvedomí, že netuší, kde sa nachádza zimná záhrada. Jeho izba je ako hnijúci zub obrovského monštruózneho sídla a zisťuje, že zvyšok kostry nepozná. V detstve po týchto chodbách určite behával, keď ako oddané šteniatko nasledoval Laurieho, ale dnes mu nič nehovorila.

Za očami mu pulzuje teplo, líca mu zalieva hanba z toho, že ho niečo tak ľahko doženie k slzám. Plúca sa mu chvejú ako roztrasené mole, ktoré nie sú na takúto námahu zvyknuté. Presne preto mal ostať v bezpečí temnoty svojej izby, kam patrí.

Kde si nemôže ublížiť.

A ani mu tam neublížia.

Zachráni ho hŕstka lístkov. Ležia opustené na odpočívadle, a keď sa vydá po ich stope, zavedú ho do úzkej chodby s kobercom hustým ako mach. Bez okien. Nahmatá si cestu

na koniec, kde narazí na vitrážové dvere zdobené veľkými rubínmi, za ktorými pulzuje bledé studené svetlo.

Dvere sa so zavízaním otvorí už pri letmom dotyku a zrazu hľadí do sklenenej miestnosti s kupolovitým stropom a so stenami, ku ktorým sa zvonka tlačí divoká záhrada.

Nadýchne sa vône ílu, prekopanej hlíny, čerstvej, zemej vône odstrihnutých stebiel a rastúcej zelene. Zimná záhrada je v porovnaní s nespútanou divočinou vonku úhľadná, plná dlhých stolov so sadenicami a odrezkami, steny lemujú obrovské filodendrony a z trámov visia mračná papradí. Na dláždenej podlahe je vysypaný substrát. Pri vedrách s malými lopatkami stoja hrdzavé zelené krhly. Jediné svetlo vychádza zo zlatých guľôčok, ktoré tu visia ako drobné slnka, a miestnosť je zahalená tichom, akoby niečo tajila.

Nepokoj sa mu zaryje pod rebrá a Evander nedokáže lapiť dych. Cíti sa neisto a nevie, či sa chce vrátiť alebo vtrhnúť do hlbín zimnej záhrady. Musí s týmto trápnyim správaním prestať.

Ibaže vnútro mu zvierá nevysvetliteľná hrôza.

Obrovitánske množstvo rastlín ho tak vyvedie z miery, že mu chvíľu trvá, kým si všimne niekoľko veľkých alokázií obkolesujúcich prútený stolík s kreslom, v ktorom sa ako na tróne rozvaľuje starý muž.

Tmavohnedý oblek dodáva Byronovi Lennoxovi-Hallovovi vážnosť. Sako má prehodené cez bok kresla, rukávy košeľe vyhrnuté a v jednej ruke stále drží nožnice, z ktorých

ako krv kvapká zelená miazga. Pri nohách mu ležia státé hlavičky ruží a stôl je posiaty stonkami v rozličných štádiách štepenia.

Celý čas mlčky sleduje Evandera.

Ohne prst. *Pod' sem.*

Evander kradmo vykročí, z porušenia pravidiel a úteku mu je ešte horšie. Zastane tesne mimo dosahu svojho poručníka a bruškami prstov si uhladí pyžamové nohavice. Byť neupravený je na zozname toho, čo jeho poručník neschvaľuje, takisto veľmi vysoko a zvyknú mu prízvukovať, že aj chorý človek sa musí správať na úrovni, takže ak vyliezol z postele, mal by sa náležite obliecť.

Správaj sa ako džentlmen. Vyjadruj sa výrečne. Maj rozum.

„Nieкто nie je tam, kde by mal byť.“ Z vlasov pána Lennox-Halla vyprchala farba, tvár má ani vytesanú z aristokratického mramoru, obočie sa mu zlieva ako dve vyčítavé spenené vlny. Hlas má hlboký, sýty a práve teraz aj s nádychom hrozby, ktorú Evander dobre pozná.

V detstve sa hystericky vzpieraľ, pristupoval k svojmu chorému telu bezohľadne a nenávisťne, museli ho držať, kým doňho nedostali liek. Surovo a nemilosrdne.

„Nieкто... mi odomkol dvere.“ Evander by si už nemohol pripadať detinskejšie.

Po tvári pána Lennox-Halla niečo preletí. Prekvapenie, možno nepokoj. Rýchlo to skryje. „A kam ťa tvoje nedovolené cesty zaviedli? Predpokladám, že si našiel Laurieho.“

Evander si ovinie ruky okolo brucha a prikývne s pohľadom prilepeným k podlahe.

„Stalo sa niečo?“ Slová napriek uvoľnenému tónu pre-
stupuje mrazivé varovanie. „Vieš, že sa oňho môžem po-
starať.“

Evanderovi v hrdle navrie zvláštna guča a pokrúti hla-
vou, hoci netuší, prečo nechce Lauriemu spôsobiť problémy.
Ničím, *ničím* nikdy neodčiní to, čo mu urobil.

Rozseknuté telo. Poškodené obličky. Plúca prepichnuté
polámanými rebrami. Opuchnuté čelo. Krv, krv, *tol'ko krvi*.

„Myslel som...“ Naprázdno prehltne a rozhorčí ho, ako
ufňukane znie. „Že ma prídete navštíviť, keď sa vrátite zo
služobnej cesty. Čakal som...“ Rezignuje, ústa má ako rak-
vu plnú slov, ktoré nedokáže vysloviť.

Pán Lennox-Hall však nedostane príležitosť odpove-
dať, pretože vitrážové dvere sa otvoria a zjaví sa Carrington
s čajom na podnose. Dokrivká k nim tak rýchlo, že si Evan-
dera všimne, až keď podnos položí na prútený stôl. Zazrie
chorého utečenca a vyvalí oči.

„Pán Evander. Ako... *Kedy*...“ Carringtonov hlas starec-
ky preskakuje a jeho uslzené oči pôsobia, akoby mu mali
každú chvíľu vyskočiť z lebky.

„Nemusíš sa tým trápiť, Carrington.“ Pán Lennox-Hall
znie pokojne. „Náš rozhovor počká. Zjavne naň teraz nie je
vhodná chvíľa. Odprevadím Evandera do jeho izby. Bol by
si taký dobrý a pripravil mu večerný liek?“

„Samozrejme, pane.“ Carrington vrhne na Evandera eš-
te jeden šokovaný pohľad a urýchlene odíde.

Takže dvere neodomkol Carrington.

Pán Lennox-Hall siahne k podnosu a naleje si šálku čaju
červeného ako zriedená krv. „Laurie v Hazelthorne nestrávi

celé leto, ak sa bojíš toho. Postarám sa, aby to neschopné chlapčisko nikoho neobťažovalo.“

Evandera mierne nadchne, že pre zmenu nie je neschopné chlapčisko on.

„V Hazelthorne znova zavládne pokoj a ticho,“ pokračuje pán Lennox-Hall. „Tvoje zdravie je pre mňa stále na prvom mieste a nechcem, aby si bol v strese.“

„Nie som v strese,“ vyhrkne Evander, no za chrptom klepká a kmitá prstami, možno preto, že je v strese.

Pán Lennox-Hall sa naňho zahľadí a potom vypije polovicu šálky. „Uvedomuješ si, prečo sa tu nemôžeš potulovať, však?“

Evanderovi sa na jazyk tisne *áno*, lebo za súhlas ho vždy odmení vrúcny úsmevom.

No namiesto toho z neho vyletí niečo horkosladké a prekvapí ho vlastná nevďačná trúfalosť. „Vlastne som už dávno nedostal záchvat.“ Nohavice si šúcha čoraz rýchlejšie. „A cítim sa dobre. Možno... možno by som sa mal viac prechádzať...“

„Nie.“ Pán Lennox-Hall dopije čaj a šálku položí tak silno, až podnos zarachoce. Naleje si ďalšiu, na Evandera sa nepozera. „Ak to budeš preháňať, iba si ublížiš a potrebuješ silu na ďalšiu operáciu. Viem, že zmieriť sa s tým je ťažké, ale stále ťa čaká veľmi, veľmi dlhá cesta, kým sa zotavíš.“

„Ale ja sa *necítim*...“

„Stačilo. Si rozrušený.“ Pán Lennox-Hall zakašle a z vrecka vytiahne vreckovku, aby si utrel ústa. „Prekliate sucho v krku. Pozri, uvedomujem si, že spolu s tým, ako dospievaš, takpovediac nemáš dost priestoru, aby si ďalej rástol.“

Chabo sa naňho usmeje a Evander pohľadom sklízne k pracovnému stolu posiatemu rastlinami s koreňmi v prepletenom zlepení, vytiahnutými z malých kvetináčov. „Ale musíš si uvedomiť, že tvoj stav sa s vekom zhoršuje. Nad hrobom tvojich rodičov som prisahal, že ti zabezpečím tú najlepšiu možnú starostlivosť, a aj to urobím.“

Dopravná nehoda si vyžiadala životy všetkých štyroch, Evanderových aj Laurieho rodičov. Štyri smrti. Dve osirelé deti. Malo ich to zbližiť, jeho a Laurieho, ale oni si namiesto toho šli po krku.

Nenamietaj, nevzpieraj sa je ťažké. „Nechcem ďalšiu operáciu.“

Nerozumiem, prečo ju potrebujem.

Nerozumiem, prečo stále nie som v poriadku.

Nerozumiem...

Pána Lennox-Halla premôže ďalší záchvat kašľa, prehne sa v páse, zakašle do vreckovky a potom si ňou utrie zrazu spotené čelo. Pôsobí, akoby ho kašeľ prekvapil, a vyčítavo pozrie na prázdnu šálku, pretože mu neulavila od suchého hrdla.

„Nechceme ti privodiť ďalší záchvat,“ povie pán Lennox-Hall. „Čo keby si sa vrátil do svojej izby a do postele...“ Zarazí sa, ruka mu vyletí ku krku a nekonečnú chvíľu sa snaží prehltnúť. Prsty si zabára do hrdla, pod hrtanom mu niečo poskočí. Niečo sa posunie, zatlačí, *uhniesdi*.

Evanderovi sa rozbúši srdce a prudko zdvihne zrak k svojmu poručníkovi. „Ste v poriadku?“

„Som...“ Ale hlas pána Lennox-Halla nepríjemne chraptí, na čele sa mu perlí pot. Oči sa mu neprítomne zalesknú.

Po Evanderovej pokožke prebehne panika.

Telom pána Lennox-Halla náhle preletí krč.

Zbehne sa to rýchlo – zrúti sa zo svojej kráľovskej pozície na prútenom tróne a v krči padne na drsnú podlahu. Evander zmätene priskočí bližšie, ale hýbe sa príliš pomaly. Starý muž spadne do zvláštnej polohy, prsty sa mu skrútia ako pazúry chrliča, na tvári sa mu usadí krčovitý, bolestivý úškľabok. Vyvaľuje oči, ústa mu fialovejú.

Dusí sa.

Evander sa hodí k nemu a chytí ho za ruku, hoci netuší, čo robíť.

Hrdlo pána Lennox-Halla sa znova vyduje, tá *vec* sa hýbe, pulzuje, *rastie*. Keď otvorí ústa v nečujnom výkriku, z hrdla mu vybubľe čierny hlien zahaľujúci niečo, čo vyzera ako...

Listy.

Nie, to nie je možné. Nič z tohto nie je možné...

Krič. Volaj o pomoc. *Došľaka, urob niečo.*

Ibaže Evander stuhol bezduchou hrôzou a iba sleduje, ako telom pána Lennox-Halla otrasie ďalší krč. Jeho poručník natiahne ruku, schmatne Evandera a zvierá ho čoraz silnejšie, až kým mu so zábleskami žiarivobielej bolesti nepraskajú kosti v zápästí.

„Neviem...“ zapiští vydesene Evander. „Neviem, čo robiť! Neviem... *Ne-neviemčorobiť...*“

„Ne...“ zachrípi pán Lennox-Hall, čierna pena mu bubľe z úst a steká po brade. Žily na spánkoch mu navreli a sú... čierne.

Nemôže dýchať. Dusí sa. *Dusí sa.*

„Ne...“ Každá slabika škrípe ako hrdzavý kov. Roztriasie sa, prudko, nezastaviteľne. „*Nechod' do záhrady. Prisahaj mi to, Evander.*“

Lenže Evander sa vymaní zo zovretia jeho hrčovitých prstov a vrhne sa k dverám zimnej záhrady. Netuší, čo kričí, ale nepôsobí to dostatočne hlasno, no potom sa odniekiaľ z hlbín sídla ozvú údery krokov.

Evander pribehne späť k pánovi Lennoxovi-Hallovi. Schmatne jeho rozochvené telo a pokúsi sa ho prevaliť na bok. Nemôže si spomenúť, ako sa dáva prvá pomoc. Nevie, nevie čočočo robíť...

Keď sa dvere zimnej záhrady rozletia a dnu vtrhne Laurie, Evander sa snaží o masáž srdca.

Snaží.

Košľu starého muža pokropia slzy a Evander si až potom uvedomí, že plače tak silno, až takmer nedokáže dýchať. Nedokáže premýšľať, nedokáže cítiť, nedokáže reagovať. Okolo brucha sa mu ovinú ruky, odtiahnu ho preč a niekto kričí: „*Čo si to, dopekla, urobil?*“

Oči Byrona Lennox-Halla vyhasnú dávno predtým, než sa jeho telo prestane šklbať, a až neskôr, keď Evander zabudnutý sedí bokom, zbadá, že mu ruky pokrýva zvláštny slizký olej. Sfarbuje mu polmesiačikové nechty. Hľadá na ne a jemné zvonenie v ušiach vyvrcholí.

Nepamätá si, kedy dorazil Carrington, a sotva vníma slabé kvílenie, ktoré sa zo sluhu valí, keď sa snaží pomôcť svojmu zamestnávateľovi. Laurie vybehne z miestnosti a vráti sa s telefónom, ale všetci vedia, že je príliš neskoro.

Sídlo Hazelthorn leží hlboko medzi strmými zelenými svahmi Nového Anglicka, kilometre od najbližšieho mesta.

V hrdle mu niečo rastie, chcel by Evander povedať. Mali by sme to vytrhnúť, aby sa mohol nadýchnuť. Zabudol však, ako sa hovorí.

Otupene tam sedí, hľadá na prevrátenu šálku a potom do mŕtvych, mŕtvych očí Byrona Lennox-Halla.